

הולא דואן הענוו מוים בהיד

דוד המלך ונתן הנביא

ספור על מלכות, טעות,
טחנת, וכחה של
תשובה באהבת ה'

הספור ילדו עול באתר סמה עגנה אחי

דוד המלך היה מלך גדול,
אהוב וצדיק. הוא הקים
מלכות חזקה, כבש את
ירושלים ונצח את הפלשתים.
דוד אהב את ה' יתברך מכל
לבו וכתב מזמורים נפלאים.
אך אפלו צדיק עצום כמותו,
חטא פעם אחת חטא קשה.

עָרַב אֶחָד, דָּוִד הִסְתוּבֵב עַל גַּג הָאֲרָמוֹן וַרְאָה אִשָּׁה שֹׁקֵרָאוּ לָהּ בֵּית שֹׁבַע.
דָּוִד רָצָה לְהִתְחַתֵּן אִתָּהּ, אֲךָ הִיא הִיָּתָה נְשׂוּאָה לְחַיִּל גִּבּוֹר שָׁלוּ – אוֹרִיָּה הַחֲתָנִי!
דָּוִד הָיָה צָרִיד לַעֲצוֹר, אֲךָ הוּא בָּחַר לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה אָסוּר.

כְּדִי שְׂיוּכַל לְקַחַת אֶת בֵּית שְׁבַע, דָּוִד שָׁלַח אֶת אוֹרֵיָה
לְמָקוֹם הַכִּי מְסוּפֶן בַּמִּלְחָמָה, כְּדִי שְׂיִהְיֶה.
אוֹרֵיָה נָפַל בַּקָּרֶב, וְדָוִד הִתְחַתֵּן עִם בֵּית שְׁבַע.
דָּוִד חָשַׁב שֶׁהַסּוּד שֶׁלוֹ שָׁמּוֹר... אֲךָ ה' רָאָה הַכֹּל.

ה' יְתַבָּרֶךְ שְׁלַח אֶת נָתָן
הַנָּבִיא לְהוֹכִיחַ אֶת דָּוִד.
נָתָן נִכְנַס לְאַרְמוֹן וְאָמַר
לְמֶלֶךְ: "יֵשׁ לִי עַל מִקְרָה
קָנְשָׁה שֶׁקָּרָה בְּמִלְכוּתְךָ,
וְאֲנִי מִבְּקֵשׁ שֶׁתִּשְׁפֹּט בּוֹ".
דָּוִד הִסְכִּים לְהִקְנִישָׁה.

וְכֹךְ נָתַן סֵפֶר:
בְּעִיר אַחַת הָיוּ שְׁנֵי אֲנָשִׁים: אֶחָד עֹשֶׂיר וְאֶחָד רֵשׁ (עָנִי).

לְעָנִי הָיְתָה רַק כְּבִשָּׂה אַחַת קִטְנָה
שֶׁקָּנָה. הוּא אָהַב אוֹתָהּ כְּמוֹ בֵּת!

לְעֹשֶׂיר הָיוּ הֶמוֹן כְּבָשִׂים וּבָקָר.

יום אחד, בא אורח לביתו של האיש העשיר. העשיר היה קמצן. הוא לא רצה לקחת כבשה מהעדר הענק שלו. במקום זאת, הוא גזול את הכבשה היחידה של האיש העני והכין אותה לאורח שלו!

כְּשֶׁדָּוִד שָׁמַע זֹאת,
הוּא כָּעַס מְאֹד!
אֵיךְ עָשִׂיר שֵׁשׁ לוֹ הַכֹּל
גּוֹנֵב מֵעָנִי אֶת הַדָּבָר
הַיָּחִיד שֵׁשׁ לוֹ?
"חִי ה'!" זַעַק דָּוִד. "בֶּן מָוֶת
הָאִישׁ הָעֹשֶׂה זֹאת! וְאֵת
הַכִּבְשָׁה יִשְׁלַם אֲנִי טוֹיִם
אֲרַב־עֲתִים!"

נָתַן הַנָּבִיא הַבֵּיט יֶשָׁר בְּעֵינָיו שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ וְאָמַר לוֹ, שְׁהִרְעִידוּ אֶת הָאֲרָמוֹן:

אַתָּה הָאִישׁ!

דָּוִד הֵבִין מִיָּד. הַסִּיפּוֹר הָיָה עָלָיו! מִדּוּעַ בָּזָה אֶת דְּבַר ה' לַעֲשׂוֹת הֲרַע בְּעֵינָיו?

למה התכוון הנביא? דוד הבין את המָשָׁל:

האיש העשיר
עם נשים רבות

דוד המלך. =

האיש העני

= אוריה החתי.

הכבשה
היחידה
והאהובה

= **בת שבע**
(האשה היחידה של אוריה).

דָּוִד הֵבִין כִּמָּה חֲטָאוֹ הָיָה
הוּא לֹא נָסָה לְהִתְנַצֵּל,
הוּא לֹא הֶאֱנִישׁ אַחֲרָיו,
וְהוּא לֹא אָמַר "אַבֵּל..."

הוּא פָּנְשׁוּט הַרְכִּין אֶת
רֵאשׁוֹ וְאָמַר שְׁתֵּי מְלִים
שֶׁל תְּשׁוּבָה אֲמַתִּית:

חֲטָאתִי לֵה'.

כְּשֶׁנָּתַן רָאָה אֶת הַתְּשׁוּבָה
הַכְּנָה שֶׁל דָּוִד, הוּא אָמַר:
"ה' הָעֲבִיר חַטָּאתְךָ, לֹא
תָמוּת".

דָּוִד חִי עִם הַחֲרָטָה עַל
הַטְּעוֹת, אֲךָ לֹא הִתְיַאֵשׁ!
הוּא כָּתַב מִזְמוֹרֵי תְּשׁוּבָה
מִרְגָּשִׁים, כְּמוֹ פֶּרֶק נ"א בַּתְּהִלִּים:
"חַנְּנִי אֱלֹקִים כְּחַסְדְּךָ", שְׁעוֹזְרִים
לָנוּ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה עַד הַיּוֹם.

מה אנחנו לומדים מדוד המלך?

1. כלם טועים:
גם צדיקים יכולים
לטעות. תמיד אפשר
לעשות תשובה!

2. לקבל אחריות:
תשובה מתחילה
כשמודים בטעות
ולא מחפשים
תרוצים.

3. לצמח מהטעות:
אפשר להפך את
הצער לכח חיובי
שעוזר לנו להיות
אנשים טובים
יותר.

נְקִדָּת מִסֵּר עֲבוּרָכֶם, יְלָדִים מִתּוֹקִים:

תְּשׁוּבָה אֶמְתִּית מִתְחִילָה בְּכָךְ' שְׂמֹדִים
שְׂמֹדִים בְּטָעוֹת וְלֹא מְנַסִּים לְהַצִּדִּיק אוֹתָהּ!

ללמד מדוד המלך: שאלה למחשבה

שאלה לדיון בכיתה:
איך לדעתכם הצליח
דוד להפוך את החרטה
שלו, ואת הצעור על
מה שעשה, לכח חזק
שעזר לו להיות מלך
ואדם טוב יותר?